

NĚCO SE DOVÍME

Bloudím mezi diváky a klecemi

Nikdy mě nenapadlo, do čeho se v zoologické zahradě zapletu. Netušil jsem, že brzo budu pomáhat při tak důležité práci. Obvyčně jsem do zoo chodil jen tak. Šoural jsem se od klece ke kleci, od ohrady k ohradě, díval jsem se na zvířata, jak se jim daří, poslouchal jsem děti, co si o zvířatech vykládají, a v duchu jsem jim dával známky z přírodopisu. Někdy jedničku, někdy trojku a někdy jsem se musel hodně smát. Představte si, že některé děti dělaly na tukany dlouhý nos. Myslíly si, že si ti podivní ptáci nasadili své dlouhé, velké zobany z legrace. Anebo tam volali na pana učitele, že by si chtěli vzít lenochoda do třídy, prý by měl Franta Dřímál ohromnou konkurenci. A nevypadalo by to tak hloupě, kdyby při vyučování spali ve třídě dva.

Všechno možné děti viděly, ale o poště, jakou zvířata v ZOO potřebují, se nedověděly. Nějakou poštu už by si ovšem dovedly představit. Řekly by si třeba, že si kluci a holky mohou hrát na poštu v ZOO docela jednoduše. Pověsí třeba na strom nějakou krabici jako poštovní schránku a do té dají lístek

FRANTÍKOVI PECHLÁTOVI ŠLI JSME K VELBLOUDŮM

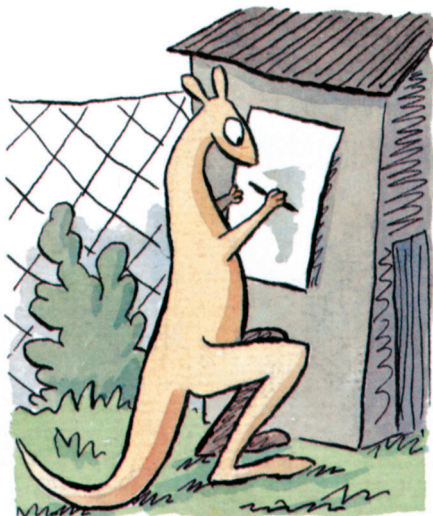
Frantík to najde a vyrazí jako blesk hledat děti. Nejprve je hledá u velbloudů. Tam ovšem děti nejsou, protože ho ti šibalové napálili. Děti vůbec nešly k velbloudům, ale utíkaly rovnou k hadům a tam se schovaly u vystaveného hroznýše. Hroznýš ani nezamrká a klidně leží, je spokojený, nemá hlad. Před týdnem spolkl živého králíka a teď odpočívá. Ani se nehne, ale je hrozně zvědavý. Jen kouká po dětech a povídá si: Pozor, teď bude nějaká legrace. A dočká se. Protože za nějakou chvíli se objeví uspěchaný a udýchaný Frantík. Děti vyskočí, vykřiknou na něho „baf!“ a potom se všichni dají do veselého smíchu.

Namouduši i já bych si to tak představoval. Jenomže ono to vypadá trochu jinak. Ovšem, děti v ZOO byly. Ale tam spěchaly v houfu od ohrady k ohradě, od klece ke kleci, volaly „jééé“ a taky se ptaly: „Pane učiteli, kdy už přijdeme k opičkám?“ Protože na opičky se děti obvykle těší nejvíc. Ale na nějak poštu nemají v ZOO ani čas, ani pomyšlení.

Přece je však v ZOO pošta, o které i já jsem se později dověděl. A jaká veliká. Ani byste nevěřili. Zvířata píší. A hodně. Dovedete si představit, že zapomínají na svou rodinu? Že nechtějí psát svému bratřovi, tatínkovi, strýčkovi? Rozhodně si to nemyslíte. Já vím, když třeba Pepík jede na letní tábor, nenapsal by tatínkovi nebo mamince, i kdyby ho na kolenou prosili. Na táboře jdou na ryby nebo na houby nebo cvičí novou hru nebo básničku a řekněte mi, kde by vzal Pepík čas napsat rodičům třeba jen pohlednici? I když ví, jakou by z ní měli doma radost.

Ale zvířata v ZOO jsou trochu pozornější. Podivili byste se, jak třeba takoví klokani vzpomínají na své příbuzné v Austrálii a jak jim píší. Upsali by se, kdyby to šlo. Ale nejde to. Každý den jejich psaní do Austrálie letět nemůže. Tak si schovávají, co napíšou, a každý den toužebně vyhlížejí u pletiva své ohrady. „Půjde pošta? Nepůjde pošta?“ A čekají, čekají, až do té doby, než přijde zřízenec se snídáním, aby jim naplnil jesle. Pak se dají do jídla.

Pošta k nim nepřišla. Co se dá dělat? Tak se po jídle vyvalují na sluníčku, ukazují se obecnstvu, to se tady v ZOO musí dělat, a druhý den čekají zase.

Setkám se s listonošem

Toho dne, kdy se to stalo, jsem zoologickou zahradou procházel už dost brzo ráno. Skoro žádní návštěvníci tam nebyli, protože poprchávalo. Zvířata byla schlíplá nebo zalezlá, šel jsem se tedy pobavit se svým starým známým, krkavcem Pepíkem. Je to takový legrační chlapeček. Na každého pokřikuje a čeká, až mu někdo z návštěvníků strčí prst do klece. Potom zob! Klovne do prstu a potichu se zachechtá, když se návštěvník lekne, když si začne na prst foukat a když nadává, proč prý na kleci není napsáno „Pozor, kouše“.

Já se vždycky s krkavcem pobavím docela jinak. Mrkám na něho a on mrká na mne. Já mrkám pravým okem, on také pravým. Pak mrkám levým okem, on také levým. Potom ale zavřu najednou obě oči a on dostane velký vztek, lítá po kleci a tluče křídly o pletivo. Vůbec není rád, když si z něho dělám legraci.

„No, nezlob se,“ chlácholil jsem ho tenkrát. „Jste přece kamarádi, ne? To jsem si jen tak zahrál.“

Ale v té chvíli jsem se zarazil. Ze stromku u klece se na mne upřeně díval poštovní holub. Díval se přísně, jako kdyby mi chtěl něco velmi vážného říci. Možná že mě chce napomenout, abych krkavce nedráždil. Že se to v ZOO nemá dělat. Možná, a to by bylo zlé, že dokonce chce na mne žalovat. Hned by někdo přišel a vyvedl by mě ze ZOO ven. „Tady nám nebudete plašit zvířata. Když se neumíte slušně chovat ani ke zvířatům, jděte si, kam chcete.“

Jenže holub jen naklonil hlavu a řekl mi potichu:

„Poslyšte, nechtěl byste mi tro-

chu pomáhat, já vás tu často vidím. Hm, pojďme si to domluvit kousek dál!“

Věřte, do mne jako by hrom udeřil. Holub? Mluví? A se mnou? Nebyl jsem schopen slova a hlava se mi točila, když jsem šel za ním. Něco podobného jsem ještě nezažil.

Odvedl mě kousek dál, aby krkavec neposlouchal, a svěřil se mi, že mu teď nastane mnoho práce a jestli bych mu nechtěl pomoci. Lítá s dopisy kolikrát až do Tramtárie a s psaními zvířat je někdy opravdu trápení. Je jich čím dál tím víc. A když tak pořád chodím do ZOO, že jistě chápu ubohé chovance. Každý by chtěl psát, každý má venku nějakého příbuzného nebo známého. Viděl mě, jak si někdy zapíšu něco do notesu nebo si něco nakreslím. „Nechtěl byste mi pomoci?“ zeptal se. „Na mne je toho už moc.“

No a to už jsem se rozehrál. „Pomohu, pomohu, to se rozumí, holube. Co bys chtěl? Měl bych za někým jít? Měl bych ti něco přinést? Měl bych něco vyřídit?“ A byl bych v té chvíli utíkal, kam by jen chtěl, abych mu pomohl.

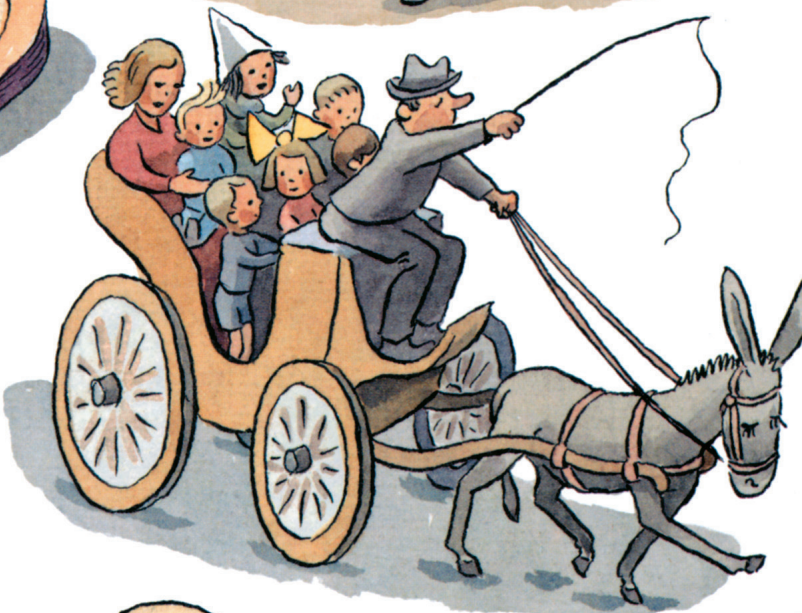
Ouvej, každý začátek je těžký

Víte, udělat něco pro potěšení všech zvířat, udělat něco pro celé ZOO, to by byla opravdová radost. Jistě bych se přitom mnoho dověděl a jejich, budu-li to moci potom také vypravovat čtenářům, ti budou rádi. A já také.

„No to je pěkné, že mně pomůžeš,“ zasmál se holub. „Jenomže nevím, jak ti to půjde pod vousy. Zrovna teď po mně chtějí osli, abych jim letěl s psáním. Půjdeš za nimi?“

Hm, trochu jsem se zarazil. Já, totiž, proč ne, ale pro začátek bych raději něco lepšího, něco vážnějšího než osly. Ale pomůžu, pomůžu, vždyť to bude jistě krásná práce. A utíkal jsem.

Osli, divte se, na mne už čekali. Byli dva, ale dopis ještě napsaný neměli. Víte, prozatím je prý jich málo. Aspoň pět se musí domluvit na pořádný dopis. Rozhodně se ještě musí letět za jejich kamarády. Hned

mně o nich povědí. Jeden takový osel běhá ve Stromovce, vozí tam děti na kočárku, jeden je zase na Pankráci v cirkuse. Umí moc dobře počítat. A jeden, ten je na pouti v Roztokách. Takový mladý. S nimi dvěma je to dohromady pět, a to už by šlo. Ať prý je holub obletí. Jemu to přece nedá žádnou práci. A hned to bude lepší. Když dá víc oslů rozum dohromady... jeje! To bude potom psaní!

Holub mě pochválil a hned začal druhé osly shánět. Já zase sedl nad mapy a hledal jsem, kudy by asi musel s oslím dopisem letět. Páni! To jsem vyvaloval oči. Do celého světa by musel. Vždyť osli jsou na celém světě. A je jich hodně. Ovšem, žijí ještě divocí osli v Africe, v Asii. Tam by holub našel teprve mnoho druhů. Jedni divocí osli totiž běhají v Arábii, druzí zase v Malé Asii a jiní v Tibetu. Jenže všichni jsou prý tak plaší, že by před každým psáním hned utekli. S ochočenými to bude asi lepší. A ty najdeme ve všech světadílech. To se chudák holub za nimi nalítá.

Mezitím už tento opeřený listonoš přiletěl s první zprávou. Oslí venku jsou celí žhaví. Je to prý báječný nápad, poslat dopisy. Hned se do toho pustí, jenom jde o to, kdo to má psát. Mezi námi řečeno, ten z cirkusu se pro to moc nehodí. Dovede dobře počítat, za to mu tleskají, ale v psaní se prý mnoho nevyzná. Ten ve Stromovce jakbysmet. Tuhle prý hýkal na celé kolo „Y-á místo I-á“ a myslel, že je to v pořádku. To je hrozné. A ten v Roztokách, o tom nám ani nemluvte. To prý je takový tatrman, že když otevře hubu a něco zahýká, tak je to vždy hloupost, že by ji ani v Kocourkově nechtěli poslouchat. Nejlépe prý se domluvit s osly v zoologické zahradě.

Vida, tak jsme byli tam kde předtím. Vypravili jsme se tedy znovu k oslí ohradě. Jenže oba osli nás nepřivítali přátelsky. Právě dostali čerstvé seno. „Poslyšte, aspoň byste nás mohli nechat v pokoji najíst. Ne?“

„Prosím, prosím...“ koktali jsme. Ale osli zas, že si musí po jídle odpočinout. Potom se chtěli trochu proběhnout, aby vytrávili. Pak se běželi napít. A pak už byl večer a to šli pomalu spát. Museli jsme tedy přijít až druhý den a tu nám milí osli klidňounce oznámili, že prý neumějí psát. Ať to napíšeme my, že nám budou diktovat. Dobrá! Diktovali, ale světe, zboř se! Nemělo to vůbec smyslu, mluvili jeden přes druhého, smáli se přitom, div nepopukali. A dnes, dnes prý jim to zrovna nějak